(0) D2/69-a-3

Dr Gisborne
President of the
Royal College of Physicia[ns]
London
with the reſpectful Compts
of the
Author—

Digitized by the Internet Archive
in 2016

https://archive.org/details/b28520348

312/58

DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

FEBRE ERYSIPELATOSA,

CUM NONNULLIS INDAGATIONIBUS

DE ORTU INFLAMMATIONIS LOCALIS.

QUAM

FAVENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate RECTORIS MAGNIFICI,

DIONYSII GODEFRIDI VAN DER KEESSEL,

JURIS UTRIUSQUE DOCTORIS ET JURIS CIVILIS PROFESSORIS ORDINARII,

NEC NON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI *Conſenſu,*
& Nobiliſſimae FACULTATIS MEDICAE *Decreto,*

PRO GRADU DOCTORATUS,

Summisque in MEDICINA Honoribus & Privilegiis

IN ACADEMIA LUGDUNO—BATAVA

rite ac legitime conſequendis,

Eruditorum Examini Submittit

GULIELMUS FOWLE,

ANGLUS.

Soc. Reg. Phyſ. Edin. Sod.

Ad Diem XXVI. *Octobris* MDCCXCI. *H. L. Q. S.*

Vix ea noſtra voco.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD ABRAHAMUM ET JANUM HONKOOP,
MDCCXCI.

COLLEGE OF PHYSICIANS

ROYAL COLLEGE OF PHYSICIANS LIBRARY	
CLASS	61
ACCN.	14073
SOURCE	
DATE	

EXIMIO VIRO

CAROLO DUNDAS;

DE

AULA BARTONIENSE

IN

COMITATU

BERKHERIAE

ARMIGERO, ETC.

ANIMI,

MULTORUM OFFICIORUM

IN SE

CONFERTORUM

HAUD IMMEMORIS,

TESTIMONIO

HOC TENTAMEN

D. D. D.

GULIELMUS FOWLE.

Multum egerunt qui ante nos fuerunt, ſed non peregerunt; multum adhuc reſtat operae, multumque reſtabit, neque ulli nato poſt mille ſaecula praecidetur occaſio aliquid adjiciendi.

SENECA.

DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

FEBRE ERYSIPELATOSA,

CUM NONNULLIS INDAGATIONIBUS

DE ORTU INFLAMMATIONIS LOCALIS.

I.

In hac Academia honores ſummos ambiturus, & juxta ejus leges de aliqua re medica tractaturus, cogitavi, non incongruum fore de Febre Eryſipelatoſa, quae urbium

bium

bium incolas multum vexat, ſcribere; ſive frequentiam occurſus, ſive impetûs periculum, ſive deſcriptiones illius imperfectas, notamus; nonnulla de ejus cauſa proxima & ratione ſymptomatum, ſpe inflammationis illius ortum magis apertum reddendi, ſubjeci.

DEFINITIO.

II.

Synochus, cum inflammatione locali, ambitu inequali, ſerpente, tumore vix evidente, et dolore urente, in cuticulae ſquamulas vel veſiculas abeunte, omnem Febris Eryſipelatoſae ideam abſolvere videtur. —

HISTORIA MORBI.

III.

Hic morbus horroribus inpetum facit, poſtea

ca-

calor, ſitis, inquietudo, ingensque laſſitudo aegrotum invadunt; vires miro in modo convelluntur, ſpiritus eſt gravis, ſuſpirium frequens, urina pallida, limpida, aliquando autem in initio rubra eſt; cephalgia plerumque magna, et delirium vel coma hoc indicium ſaepe ſequitur. Die tertio quartove aliquae corporis pars fit tenſa et leviter tumida, rubeſcit, ſplendet, doletque; rubor digiti preſſioni cedit, cito autem redit. Aliquando in parte inflammata apparent veſiculae, ſed hae raro occurrunt, niſi poſtquam per dies aliquos manſerit Inflammatio; ſaniem tenuem comprehendunt, et ſi effúſio ſit magna, inflammatio levatur et febris decedit. —

IV.

Saepe autem ſanies non ſatis copioſe effunditur, ut inde Febris diminuatur; coma aut delirium manet, arteriarum pulſus fiunt celerio-

res, debiliores, inaequales, modo tremuli, modo admodum tardi et intermittentes, et omnia typhi indicia morbus oſtendit.

V.

Cito omnia ſymptomata, quae ſummam debilitatem deſignant, magnopere augentur. Extrema perpetuo frigida manent; in parte inflammata color roſeus in lividum mutatur; omnes ſphincteres relaxantur; ſtercus & urina abſque voluntate excernuntur; ictus arteriarum adeo celeres et debiles ſunt, ut numerari nequeant; coma eſt profunda, et cito aegrotus fato concedit.

V I.

Inflammatio Eryſipelatoſa truncum raro aut nunquam, brachia aliquando, crura ſaepe, ſaepiſſime caput corripit.

VII.

Quum capitis externa ſuperficies afficitur ſaepe partium ejus internarum affectarum indicia adſunt; dolor eſt major; delirium ſaepe, coma aliquando aegros vexat, pulſus citius fiunt debiles, & ſpiritus eſt gravior, ventriculus ejicit cibum & medicamenta, vinum plerumque retinet. Nunc vultûs unum latus Inflammatio corripit, nunc totum occupat, & ad collum ſcapulasque aliquando deſcendit; palpebrae ita tument ut aperiri nequeant; dum ſerpit pars prius affecta levata eſt, & cuticula in ſquamulis furfuraceis decidit. Aliquando a vultu ad fauces migrat cynanche formans, & revera nullam canalis alimentarii partem ab impetu ejus liberam eſſe, multa indicia in hoc morbo ſaepe oſtendunt.

VIII.

Quum Inflammatio in extremitate inferiori ſedet, pes ardet, tumet, rubeſcit, ſplendetque; ſi impetus ſit creber, crus etiam cum pede malum participat, et tactu cruciatur; veſiculae magis eminent et pauciores ſunt; pulſus ſunt fortiores, dolor capitis minor, delirium & coma fere abſunt, omniaque debilitatis indicia ſunt mitiora.

IX.

Inflammatio ſaepe ab una parte ſubito decedit & alteram invadit, ſaepius autem ab extremis faciem aut partes interiores, quam ab iis extrema.

X.

Aliquando inflammatio eryſipelatoſa ſe manifeſtat ſine ullis pyrexiae ſymptomatibus; ſi autem

tem late ſerpit, corpus totum cito afficitur omniaque febris indicia adſunt, & eodem modo, ac ſi a febre incipiat, morbus terminatur.

XI.

Qui hoc morbo laboraverunt, praeſertim invaſionibus ejus obnoxii ſunt & fere mitiſſimae cauſae excitantes morbum gravem inducunt.

XII.

Mulieres adoleſcentesque praecipue corripit, & ſaepius autumno accidit. " Nam fere meridianis temporibus calor: nocturnis atque matutinis, ſimulque etiam veſpertinis, frigus eſt. Corpus ergo & aeſtate, & ſubinde meridianis caloribus relexatum ſubito frigore excipitur." Celsus.

DIA-

DIAGNOSIS.

XIII.

Qui indicia hujus morbi ſedulo autoptice obſervavit, ſemper illum ab aliis facile diſtinguere poterit; imperitus autem, qui a ſolis libris ſcientiam totam obtinuit, difficilius diſcriminabit. Hic morbus impetum ſuum facit in omnibus anni tempeſtatibus; in autumno autem frequentius; ut antea vidimus: (XII.) Eodem tempore ſcarlatina praecipue homines invadit: Quum aegri ſcarlatinà vexantur, ſymptomata pyrexiae nauſeâ comitata prius occurrunt; die tertio quartove eruptio apparet; in febre eryſipelatoſa idem fere accidit; in ambabus ſaepe ſpiritus eſt gravis, eruptio non ſemper ſymptomata levat, & ambae delirio vel comate frequenter comitantur. Sed multa adſunt ſigna quae perito morborum diſcrimina praebent.

X I V.

In Febre Eryſipelatoſa pulſus in principio diatheſeos vehementiam majorem oſtendunt; rubor cutis non adeo univerſalis eſt, & roſae colori eſt ſimilior; tumor eſt major, tactu cruciatur, & preſſu colorem amittit. In hoc morbo inflammatio ab una ad alteram corporis partem decedit, & ſaniei effuſione frequenter finitur.

X V.

In Scarlatinae initio pulſus debilitatem majorem indicant; eruptio eſt univerſa, et omne corpus tumet, preſſione non cruciatur et color manet, neque huic eſt dolor urens, cuticulaeque desquamatio morbum terminat.

X V I.

A phlegmone inflammatio diſtinguitur, ru-

bore preſſione evaneſcente, tumore vix evidenti, ambitu ſerpente, doloreque urente. Phlegmone etiam febre raro comitatur, Eryſipelas autem fere ſemper.

CAUSAE REMOTAE.

XVII.

CAUSA PRAEDISPONENS.

Haec videtur eſſe debilitas ſubito inducta corpori, aut alicui ejus parti, poteſtatibus directo ſedativis, vel exceſſum excitationis ſequens. Sic aër urbium aedeficiorum multitudine coarctatarum, noſocomiorum & carcerum; uſus immodicus ſeu Veneris ſeu Bacchi, labor multus, & omnia debilitatem inducentia, corpus ad impetum hujus morbi parere videntur.

CAU-

XVIII.

Cauſae Excitantes.

Hae ſunt multae et in tria capita dividantur. In primo recenſendum videtur contagium ab aliis eodem morbo laborantibus oriundum. Omnia alterum comprehendit, quae ad actionem vehementem excitare poſſunt, hoc modo Febrem primariam inducentia, ſic agunt ſtimulantia varia, liquores ſpirituoſi, nonnulla animi pathemata &c. Tertium ea, quae parti admota, poteſtatem poſſident eam ad vehementiorem actionem excitare, Febrem ſecundariam facientia; ſub hoc capite poſita ſunt quaedam venena, cantharides &c.

Causae Proxima.

XIX.

Quamvis homines ingenioſiſſimi doctiſſimi-

que, multa alacritate et aſſiduitate in cauſas proximas morborum inveſtigandas, operam dederunt, tamen nunc hanc ſcientiae medicinalis partem haud parum obſcuram eſſe, videmus. Natura ejus adeo eſt occulta, conditiones rationesque ob quas exiſtunt adeo variae, adeo ſunt implicatae, ut etiam poſt incrementum magnum rerum naturalium ſcientiae, haec adhuc in tenebris maneat. — Forſan me hanc explicare nitentem temerarium multi putabunt; ſpes autem eſt mihi, ut alii veró animo magis aequo ducti, me, ſi hinc inde a communi tramite diſcederim, pro meo ſtudio in veritatis indagatione adhibito, excuſatum habuerint. Nullo modo tamen ſpeculationum tenax, diffidentia maxima argumenta ſequentia iis objicio.

X X.

Mihi apparet Febrim in hoc morbo eſſe

pri-

primariam vel ſecundariam, aliquando etenim antecedit, aliquando inflammationi locali ſuccedit. In hujus diviſionis auxilium, tentabo

Imo Sententiam meam de modo naturae actionis, phenomena localia poſt Febris primariae occurſum producendo, ſubjicere:

IIndo Oſtendere quomodo affectum locale excitationem univerſam ſyſtematis ſanguiferi inducere poteſt:

IIItio Phenomena Inflammationis ab una parte ad aliam migrantis explicare, et

IVto Cauſae proximae definitionem dare.

X X I.

At antequam in hoc conſilium ineo, veniam oportet me petere, meam argumentationem aliquo modo anticipare, propoſitionem objiciendo, quam veram eſſe a phenomenis in ortu & progreſſu febris eryſipelatoſae eminentibus oſtendere ſpero.

XXII.

Quum in acceſſu morbi calor, ſitis, cordis arteriarumque impetus auctus, cum virium dejectione rigores ſequuntur & his ſuccedit inflammatio localis, (III.) illa inflammatio exiſtimetur oriri a debilitate locali, quae fundamentum jecit incrementi actionis localis, pro ratione in exceſſu auctae. — Si hoc confirmare poſſim, in eo cauſam proximam aedificare conabor. Hoc praemiſſo, nunc quomodo inflammatio inducitur, quum febris eſt primaria, oſtendere incipiam.

XXIII.

In hac morbi ſpecie; (XX, I.) excitatio corporis univerſa indiciis pyrexiae communibus oſtenditur; ſed cito ſequuntur tumor, rubor, calor auctus, & dolor partis cujusdam, ergo neceſſe eſt, diverſitatem aliquam inter alias corpo-

ris

ris partes & eam, quae nunc inflammatur, exſtitiſſe, & in hac diverſitudine rependere impotentiam hujus partis primam impreſſionem ſuſtinendi.

XXIV.

Phenomena pyrexiam ſequentia, mutationem ſtatus, neceſſarie ergo actionis partis ejusdam, indicant: haec indicia ſunt rubor, tumor, calor auctus & dolor; ut cognitionem de ſtatu partis priori obtineamus, cauſas horum ſymptomatum inveſtigare oportet.

XXV.

Rubor ſubitus & praeternaturalis, influxum ſanguinis auctum in partem manifeſte demonſtrat, & duratio ſuffuſionis cauſae durationem indicat; infero igitur, ut, ſive brevis, ſive ſtabilis ſit effectus, vaſa, eo tempore, plethoram patian-

tiantur, & eorum diametra elongentur: & praeterea, influxu majore non rubor modo, ſed tumor etiam oritur, quia diametris ſuis dilatatis ſpatium quam olim majus poſſident.

X X V I.

Iterum credo legem eſſe univerſaliter conceſſam, calorem partis variare pro circuitu ſanguinis vel aucto vel imminuto. Mea eſt ſententia, hunc humorem naturalem eſſe ſtimulum vaſa comprehendentia contrahere urgentem, ergo ſi ulla quantitas in ea, celeritate praeternaturali, pellatur, excitabit ea celerius agere, & haec acceleratio ſyſtoles vaſorum, calorem majorem gignet.

X X V I I.

Demonſtrato nunc (XXV.) quod ſyſtematis

ar-

arterialis nimia impletio ruborem & tumorem edere pollet; & conceſſo (XXVI) quod calor in celeritatem vaſorum contractionis rependit, reſtat oſtendere, quomodo dolor ſemper haec indicia comitatur, & hic occurrit difficultas quaedam, quia dolor revera eſt idealis. In noſtro caſu eſt motus ſenſifer mutationis malae alicujus partis functionis, nervorum interceſſu, menti admotus; ergo quicquid aut impedit aut laedit functiones partis plerumque doloris ſenſationem excitabit. Quod ſupra dicitur, ut ſpero, talem cauſam exiſtere oſtendit.

XXVIII.

Si haec argumenta vera ſint, venia mihi detur dicere, ruborem, tumorem, dolorem, calorem auctum, inflammationem indicantes, oriri ab actione vaſorum aucta, congeſtione locali comitata. Et nunc modum ortus congeſtionis primi monſtrare me oportet.

XXIX.

Multum adducor ut ſuſtineam, actionem localem non modo augeri in celeritate, ſed comparate vehementiorem eſſe in hac quam in aliis corporis partibus; quia actione partis ſingulae in ſtadio morbi primo pro ratione ex aequo adaucta, indicia generalem & pro ratione aequalem excitationem monſtrant; ſigna congeſtionis non eminent; igitur ſanguinis circuitus quamvis vehementior eſt, tamen aequalis omni in parte manet. Itaque quum tumor ruborque oriuntur, circuitus equilibrium revera perditur.

XXX.

His ita praemiſſis, (XXIX.) ut excitatio in ſtadio morbi primo eſt univerſalis, & ſyſtematis arterialis actio naturalis, eodem tempore, gradu pro ratione aequo augetur, certum eſt,

ſi

ſi pars ulla magis quam aliae debilitatur, neceſſe eſt ut prius cedat & in ea parte nova phenomena oriantur; impotentia localis humores propellendi celeritate aequale velocitati receptionis eorum a prima excitatione univerſa oriri videtur; hac in parte ergo humores accumulabuntur, quia partes circumjacentes, vim naturalem poſſidentes, infundent majorem copiam in hanc, quae jamjam nimis eſt plena, & haec plenitudo vaſa excitabit ad celeriorem ſi non vehementiorem contractionem, ut ſupra narratum eſt (XXVI). Ab hoc manifeſtum eſt, ut, quamvis incrementum in celeritate in quadam parte revera accidat, tamen aliquae congeſtio in ea locum habere poſſit, et haec diſtentio ab impotentia locali ſyſtematis ſanguiferi oritur, huic impotentiae nomen debilitatis dedi.

XXXI.

Ut actionem partis debilitatae, ſi ſatis irrita-

bilis maneat, exceſſivam eſſe oporteat dum excitatio eodem tempore eſt generalis, puto eſſe maxime probabile his argumentationibus, (viz). In ratione debilitatis partis, ſanguis accumulabitur et in ratione ſanguinis accumulationis pars incitabitur, quantitate ſanguinis ergo dato tempore auctá, ſtimulus erit in exceſſu, & ſi pars irritabilitatem priſtinam poſſideat, actio ſua erit immodica. Ab hoc adducor ut credam, in documento inflammationis Eryſipelatoſae febre comitatae, actionem partis inflammatae auctam eſſe frequentia, (ſed caeteris paribus) vehementiorem eſſe quam alius corporis partis.

XXXII.

Ut de Theoria hujus morbi, quum pyrexia affectum localem antecedit, plene diſſerui, ſcribenda ſunt mihi pauca de eo caſu (XX, 11) quum febris inflammationi locali ſuccedit.

XXXIII.

XXXIII.

De hoc tantummodo obſervabo, multas cauſas, puto contagionem, vel acria parti admota, poſſe inducere ſtatum partis talem, qui localem accumulationem adjuvabit. An hoc tribuendum ſit poteſtatibus directe ſedativis debilitatem localem inducentibus, an excitationi immodicae in debilitate terminanti, effectus eſt idem. Satis eſt me demonſtrare, ut, dum debilitas localis revera adeſt, neceſſe ſit illam congeſtioni favere, & hoc argumentis prioribus (a XXII. ad XXX.) oſtenſum eſſe videtur. Nunc reſtat, ut productionem excitationis univerſae explicare tentem.

XXXIV.

Hoc accidere opinor, quum inflammatio eo usque provecta eſt, ut dolor, vel nervoſi ſy-

ſtematis affectus, validus ſit & moleſtus. Neminem negaturum, exiſtimo, influentiam reciprocam ſyſtematum nervoſorum & ſanguiferorum, etenim obſervatio quotidiana talem reciprocrationem oſtendit. Hoc itaque ſtatuo, ut ſyſtema nervoſum quandocunque illud in certo gradu irritatur certe actionem vaſorum ſanguiferorum acceleraverit, et quantitas incrementi fuerit in ratione directa vehementiae irritationis et denique in ratione gradus debilitatis localis. Excitatio ergo orta fuit a ſtatu incitato nervorum & quum illa univerſa eſt morbus progreditur deceditque ac in priore ſpecie (XX, 1.).

XXXV.

Parum difficile mihi videtur, inflammationis translationem ſecundum hanc theoriam explicare. Quandocunque aut effuſione pauca aut applicatione frigoris aliisve auxiliis, pars in-

inflammata vim ſuam recuperat et functiones ſuas quadam facilitate iterum perficit, excitatione univerſa manente, alia pars, quae antea vix portionem actionis ſuam ſuſtinere potuit et nunc majorem ſanguinis copiam accipit, nequit facilitate eam propellere, eoque modo debilitatur et congeſtio nimirum occurrit. Tunc morbus, quaſi nulla translatio accidiſſet, progreditur. Sic ſingula migratio ſedis inflammationis argumentationibus ſupra uſitatis explicatur.

XXXVI.

Sed antequam cauſae proximae definitionem objicio, argumentorum brevem conſpectum dabo, ut hac ſynopſi de veritate vel fallacia definitionis propoſitae felicius judicatur. Haec ſunt argumenta.

Partis rubor tumorque plenitudinem vaſcularem auctam indicant (XXV.)

ple-

Plenitudo vaſcularis aucta actionem vaſorum auget (XXVI.)

Incrementum actionis vaſorum caloris incrementum incitat (XXVI.)

Diſtentio vaſorum & calor auctus ſenſum doloris inducunt (XXVII.)

XXXVII.

Igitur rubor, tumor, calor auctus et dolor actionem vaſorum ſangui ferorum auctam indicant, ex hoc ſequitur, actionem partis auctam excitatione univerſa comitatam eſſe cauſam proximam febris eryſipelatoſae, hujus cauſae definitionem ſequentem objicio.

CAUSA PROXIMA.

XXXVIII.

Excitatio vaſorum ſanguiferorum univerſa actione partis alicujus praeter rationem aucta.

PRO-

PROGNOSIS.

XXXIX.

Elegantiſſimi Celſi optima eſt ſententia. „ Nulla acuta Febris leviter terrere nos de- „ bet. " Quam maxime igitur eſt Febris ery- ſipelatoſa terrenda, quae inflammationis tranſitu, fere a morbo mite, terrifica et lethalis ſubito evenit. Sed nos oportet notare indicia, quae magis vel minus periculi monſtrant. Si Erup- tio ſit latens et vultum totum obſideat, ſi deli- rium adſit, magni periculi eſt index. Si faucibus ſerpeat vel partibus externis decedens, inter- nam ullam arripiat periculoſiſſimum eſt; ſi Pulſus extremarum arteriarum crebri & debiles ſint, dum carotides vehementer agitantur, & aegro- tus aſſidue dormiat eodemque tempore ploret, ſi praecordia et caput urant dum, extrema friges- cunt, ſi vomitus ſingultu ſecutus aegrotum

D vexat,

vexat, vix bonae valetudinis ulla eſt ſpes. Si autem Febris prima non ſit vehemens, ſi eruptio crura occupat & minus lateat, ſi dolor capitis ſit parvus, & pulſus arteriarum paucis diebus non debiles fiant, ſi nullus ſit vomitus, ſi facilis ſpiritus, ſi corpus aequaliter molle & calidum ſit, & alvus neque conſtringatur, neque nimium ſolvatur, ſi aegrotus nec conſtanter vigilet, nec aſſidue dormiat, ſpes eſt magna valetudinis ſecundae appropinquantis.

MORBI CURATIO.

XL.

Quum morbus primo occurrit pyrexia, & ſanguis nimis capiti tendit cum vultus ſuffuſſione & aliis excitationis univerſae vehementis indiciis, adhibenda ſunt medicamenta antimonialia, quia excitatio tam magna cito vires convellit, & inducit indicia debilitatis peſſima, quae in hoc mor-

morbo praecipue timenda ſunt, nam in eo caſu congeſtio fere formatur in organis internis, quam poteſtates corporis prae nimia debilitate vincere nequeunt. Sed ubi eſt vomitus non oportet nos antimonialibus uti, medicamentorum vero aperientium mitiorum parvas quantitates aliquando exhibere licet; ſaepe autem clyſmata lenia ob vomitum tutiora ſunt. Poſt primarum viarum evacuationes nihil eſt potentius, quam ſerpentaria cum contrayerva juncta in forma ſequenti.

℞ Radicis Contrayervae.

—— Serpentariae virginianae ana drachmas duas, macera in aquae ferventis unciis duodecim per bihorium, dein cola et adde tincturae cardamomi compoſita (Pharmacopoeiae Londinenſis) uncias duas.

Hujus miſturae ſumat aeger uncias duas ſexta quaque hora.

X L I.

Uſu hujus medicamenti, ſaepe delirium vel coma levatur, pulſus fere pleniores molliores & tardiores fiunt, inflammatio ſi apparuerit ſerpere deſinit, & aegrotus pauciora debilitatis ſequentis indicia ſentit. Si pulſus fiant debiliores celerioresque & coma vel maneat vel nunc occurrat, et pars inflammata liveſcat, tunc vice Tincturae Cardamomi adde infuſo ſuſuperſcripto Tincturae corticis peruviani compoſitae (Pharmacopoeiae ejusdem) uncias duas et exhibeantur duae unciae quartâ quâque horâ. Plerumque, ubi maximae debilitatis ſigna manifeſtantur, neceſſe eſt adhibere decoctum corticis peruviani forte, aliquando autem corticem ſtomachus ejicit, tunc in forma clysmatum eum exhibere nos oportet.

XLII.

Si inflammatio externas deſinit partes, et aliquam internam invadit, emplaſtra veſicatoria Brachiis vel Cruribus admota ſaepe inflammationem ad ea alliciunt. Ubi eſt pervigilium ſine delirio ſaepe opium quam maxime prodeſt, aliquando etiam in delirio non eſt ſine uſu et aeger poſt ſomnum nil delirii ſentit.

XLIII.

Sanguinis miſſionem ſaepiſſime peſſima indicia ſequuntur, excitationis enim tam cito veſtigia premit debilitas immodica, ut typhus ipſe ſanguinis detractionem vix pejus patitur.

XLIV.

Cibi multum in morbi principio non eſt

aegroto neceſſarium, quum autem debilitatis ſtadium occurrit, generoſiſſimum foret pabulum, jus e carnibus elixis gelatinoſum vino mixtum et juſcula fortiora frequenter data, illi uſui bene ſerviunt. Parvae quantitates tempore uno exhibeantur, quia ventriculus adeo debilitatus nullum cibi onus pati poteſt, et vomitum nova excitatio fere ſequitur.

X L V.

Vinum rubens (Anglice Port) frequenter adhibeatur, medicamentum enim eſt optimum, revera ventriculus ſaepe nihil aliud retinebit.

X L V I.

Applicationes locales nunquam vidi bonis effectibus comitatas eſſe, ſtimulantes partem nimium incitant, et ſedativae ſaepe inflammationem ad partes internas repellunt.

XLVII.

XLVII.

Cubiculum bene aëratum ſit, eodemque tempore ab impetu aëris frigidi aegrotus defendatur.

XLVIII.

Quum morbus finitur cauſis excitantibus aegrotus caveat, ſaepiſſime enim miſero occurrit.

XLIX.

Antequam finem huic diſſertationi impono, me oportet Cl. Gulielmo Saunders, M. D. Colleg. Regal. Med. Lond. Socio; Societ. R. P. E. S. H. de Theoria et Praxi Medicinae Lectori &c. ut etiam Celleb. Henrico Cline de Rebus Anatomicis et Chirurgicis Lectori, Noſ. Sanct. Thomae Chirurgo. &c. nec non egregio Gulielmo Babington Chemiae Materiaeque

Me-

Medicae Lectori, &c. non modo ob inſtructionem eximiarum praelectionum, ſed etiam ob maximam ad me urbanitatem, gratias reddere.

L.

Etiam de amicitia eximii Thomae Tomſon M. D. S. R. M. E. S. de Rebus Botanicis Lectoris &c. ingenii acumine multum, animique ſuavitate plus enitentis, gloriari hanc occaſionem avide capio.

T A N T U M.

THE-

THESES.

I.

In Typho, ubi nulla eſt remiſſio, corticem peruvianum exhibere nos oportet.

II.

Opium delirium typhi, quando pervigilio comitatur, ſaepe levat.

III.

In Phthiſi pulmonali ſanguinem mittere aliquando eſt bonum, ſaepe malum.

IV.

Vomitus frequenter Phthiſis pulmonalis ſymptomata levat, rariſſime tollit.

20 D